

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 166/04-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], bytom [REDACTED] zastúpeného advokátom [REDACTED], Advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 373/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 373/93 p o r u š i l základné právo [REDACTED], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 373/93 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a primerané finančné zadost'účinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 620 Sk (slovom šesťtisícšesťstodvadsať slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť advokátovi [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 23. septembra 2004 č. k. I. ÚS 166/04-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 373/93.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 26. februára 1993 na okresnom súde návrh na začatie konania proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) o ďalšie odškodnenie podľa § 23 písm. b) zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku porušenia zdravotného stavu spôsobeného trestným stíhaním v roku 1975), ktoré trvá už vyše 11 rokov.

Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd od 20. marca 1998 vo veci vôbec nekoná („*Posledným procesným úkonom... bola výzva zo strany súdu zo dňa 20. 03. 1998...*“). Aj napriek sťažnosti na prieťahy v konaní k náprave nedošlo. Uvedený postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru a prikázania okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 22 500 000 Sk, pretože „... *porušenie môjho základného práva nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a len žiadaný deklarujúci výrok Ústavného súdu nemožno považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, a to jednak z dôvodu neprimeranej dĺžky zbytočných prieťahov v konaní, a jednak z dôvodu spočívajúcom v charaktere predmetu sporu, keď žiadam odškodniť bolestné a sťaženie môjho spoločenského uplatnenia, ako aj nahradiť ušlý zárobok, vzniknutý v dôsledku duševnej poruchy ako dôsledku trestného stíhania a obmedzenia mojej osobnej slobody v čase od 24. 02. 1975 do 15. 05. 1975*“. Zároveň žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 22. októbra 2004 písomne vyjadril okresný súd (sp. zn. Spr. 3535/04) a k tomu vyjadreniu zaujal stanovisko 18. novembra 2004 právny zástupca sťažovateľa.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania

nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

Z predloženej sťažnosti a k nej pripojených písomností, zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 373/93 a písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

Sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu v Považskej Bystrici 26. februára 1993 domáhal proti odporcovi náhrady bolestného a za sťaženie spoločenského uplatnenia spôsobeného jeho trestným stíhaním v roku 1975.

Na námietku zaujatosti sudcov uvedeného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 14 Nc 164/93-7 z 31. marca 1993 prikázal vec na ďalšie konanie okresnému súdu.

K návrhu sa odporca predbežne vyjadril 30. augusta 1993. Namietal absenciu znaleckého posudku preukazujúceho príčinnú súvislosť medzi väzbou a zdravotnými problémami sťažovateľa.

Okresný súd 18. októbra 1993 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa ([REDACTED]) na predloženie znaleckého posudku s upozornením na možnosť zastavenia konania.

Dňa 26. októbra 1993 právny zástupca sťažovateľa predložil potvrdenie od psychiatra z Nemocnice s poliklinikou Považská Bystrica (ďalej len „NsPo“) o ochrannnej ambulantnej liečbe sťažovateľa.

Na pojednávaní konanom 16. novembra 1993 (za neprítomnosti účastníkov) okresný súd uznesením č. k. 14 C 373/93-22 konanie zastavil z dôvodu nepredloženia požadovaného znaleckého posudku.

Dňa 18. apríla 1994 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 17 Co 446/94-30 z 28. februára 1994, ktorý na základe odvolania sťažovateľa zrušil

prvostupňové rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu je možné nedostatky návrhu v ďalšom konaní odstrániť.

Okresný súd 27. apríla 1994 požiadal okresný súd o informáciu, či pred ním neprebiehala konanie o pozbavení spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony a o predloženie súdneho spisu sp. zn. 1 Nt 382/75, ktoré sa údajne takéhoto konania malo týkať.

Dožiadaný súd 10. mája 1994 predložil okresnému súdu negatívnu informáciu.

Na dopyt právny zástupca sťažovateľa 17. júna 1994 okresnému súdu oznámil, že na posúdenie právnej spôsobilosti sťažovateľa je potrebné vyžiadať si správu priamo od jeho ošetrojúceho psychiatra.

Ošetrojúci psychiater ([REDAKOVANÉ] z NsPo) 25. júla 1994 okresnému súdu oznámil, že dosiaľ nebolo nutné obmedziť spôsobilosť sťažovateľa k právnym úkonom.

Odporca podaním doručeným okresnému súdu 17. augusta 1994 trval na vykonaní znaleckého dokazovania.

Na pojednávaní konanom 18. augusta 1994 (ospravedlnená neúčasť odporcu a advokáta) bol vypočutý sťažovateľ. Pojednávanie bolo odročené na neurčito na vykonanie znaleckého dokazovania. Dňa 12. septembra 1994 si okresný súd vyžiadal zdravotnú dokumentáciu sťažovateľa od jeho ošetrojúceho psychiatra.

Okresný súd uznesením č. k. 14 C 373/93-55 zo 6. marca 1995 nariadil znalecké dokazovanie prostredníctvom znalca [REDAKOVANÉ] z Fakultnej nemocnice v Martine (ďalej len „znalec“). Znalec 27. marca 1995 odporučil okresnému súdu pribrať na znalecké dokazovanie ako konzultanta [REDAKOVANÉ] z Psychiatrickej kliniky Fakultnej nemocnice v Martine ako znalca z odboru klinická psychológia.

Okresný súd 11. apríla 1995 súhlasil s pribratím navrhnutého konzultanta.

Znalec 31. mája 1995 okresnému súdu oznámil, že sťažovateľ sa (údajne pre nemoc) nedostavil na vyšetrenie.

Znalec 26. októbra 1995 oznámil, že sťažovateľ sa k nemu na výzvu dostavil, no odmietol sa nechať vyšetriť (údajne až po dohode s advokátom).

Okresný súd 15. decembra 1995 sťažovateľa a jeho advokáta upozornil na nutnosť absolvovania vyšetrenia v rámci znaleckého dokazovania.

Znalec (na dopyt okresného súdu z 1. februára 1996) 8. februára 1996 oznámil, že sťažovateľ sa ešte na vyšetrenie nedostavil.

Dňa 27. marca 1996 znalec okresnému súdu oznámil, že sťažovateľ v uvedený deň navštívil jeho pracovisko, ale odmietol sa nechať vyšetriť. Sťažovateľ žiadal, aby sa znalecké dokazovanie vykonalo len na základe podkladov z jeho zdravotnej dokumentácie. Znalec súčasne požiadal o zrušenie uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania, lebo za existujúcich podmienok nemôže vykonať znalecké dokazovanie.

Pre neprítomnosť účastníkov (predvolanie zo 4. apríla 1997 im bolo doručené) bolo pojednávanie stanovené na 15. apríl 1997 odročené na neurčito.

Okresný súd 20. marca 1998 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na podanie informácie, či sťažovateľ trvá na svojom návrhu. Upozornil, že ak sa sťažovateľ nepodrobí znaleckému dokazovaniu, bude mu uložená poriadková pokuta. Právny zástupca sťažovateľa 6. apríla 1998 oznámil, že sťažovateľ trvá na podanom návrhu.

Dňa 19. marca 2004 advokát oznámil okresnému súdu, že sťažovateľ žiada, aby boli pred súd predvolaní a vypočutí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z NsPo k jeho zdravotnému stavu.

Podľa úradného záznamu z 30. júna 2004 sťažovateľ navštívil okresný súd, kde zistil, že sudkyňa Mgr. Hehejíková je už od 1. júna 2004 na dôchodku a jeho vec ešte nebola pridelená inému sudcovi.

Podľa úradného záznamu z 18. októbra 2004 bola predmetná vec sp. zn. 14 C 373/93 opatrením predsedu okresného súdu s účinnosťou od 16. septembra 2004 pridelená sudcovi JUDr. Vladimírovi Kozáčíkovi.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 373/93 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priťahov (...)“, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 22. októbra 2004 uviedol: *«... Celá vec, ktorá bola prejednávaná, sa „zasekla“, keď navrhovateľ po porade so svojim zástupcom odmietol rešpektovať rozhodnutie súdu a súdny proces. Preto sa súd na navrhovateľa obrátil s dotazom, či trvá na návrhu, keď nerešpektuje proces, ktorý súd dovedie k rozhodnutiu (znalecké dokazovanie). Zástupca oznámil, že na návrhu navrhovateľa trvá a že bol navrhovateľ upozornený na potrebu znaleckého dokazovania.*

Odpoveď nebola dostatočná, lebo navrhovateľ mal oznámiť, či bude alebo nebude rešpektovať pokyny súdu. V tomto smere boli podania zástupcu vlastne stanovisko tretej osoby, že navrhovať bol upozornený svojím advokátom na povinnosti. Poučený bol už aj súdom a navrhovateľ to nerešpektoval.

Vec už mohla byť dávno skončená. Nie je namieste ani navrhovateľovi ukladať poriadkové opatrenie, lebo má právo konať tak, aby bol v spore neúspešný. Zhovievavosť súdu je v prospech navrhovateľa, ak súd návrh nezamietol pre neunesenie dôkazného bremena.

Pripúšťam však, že aj negatívne rozhodnutie treba vydať načas. Ak navrhovateľ splní podmienky súdu, nový sudca je pripravený vec prejednať a rozhodnúť.“

K vyjadreniu bolo pripojené stanovisko zákonného sudcu (JUDr. Vladimíra Kozáčíka) k prieťahom v konaní, ktorý konštatoval, že: *„... V konaní 14 C 373/93 boli vykonané posledné úkony v roku 1998. Od uvedeného roku neboli vykonané žiadne úkony. Nečinnosť súdu bola spôsobená značným nápadom vecí v senáte 14 C a zdravotnými problémami zákonnej sudkyne ako aj celkovým preťažením Okresného súdu v Žiline...“*

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v reakcii (z 18. novembra 2004) na toto vyjadrenie okresného súdu o. i. uviedol: *„... S týmto vyjadrením ja sťažovateľ nemôžem súhlasiť, pretože Okresný súd Žilina od 06. 05. 1993 riadne nekoná. Vo veci bolo jedno pojednávanie dňa 18. 08. 1994. Potom bolo nariadené ďalšie pojednávanie na deň 15. 04. 1997, ktorého som sa ja a môj právny zástupca nemohli zúčastniť, čo sme sa aj ospravedlnili. Od tohto času súd nekoná a vec spočívala na súde. To potvrdzuje aj vyjadrenie JUDr. Vladimíra Kozáčíka, že posledné úkony boli vykonané v roku 1998 a teda*

viac ako 6 rokov sa v spise neurobil žiaden úkon. Tvrdenie, že nečinnosť súdu bola spôsobená značným nápadom vecí v senáte 14 C a zdravotnými problémami sudkyne ako aj celkovým preťažením Okresného súdu Žilina. V tomto smere mám za to, že Okresný súd Žilina v konaní 14 C 373/93 porušil základné právo mňa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48, ods. 2 Ústavy SR ako aj moje právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a preto som bol nútený obrátiť sa na Ústavný súd...”

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o návrhu na odškodnenie ujmy na zdraví), ktoré sa začalo 26. februára 1993, teda pred viac ako jedenástimi rokmi, a nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené. Predmetom sporu (pozri bod 2 I. časti tohto odôvodnenia) je náhrada (ďalšie odškodnenie) podľa § 23 písm. b) zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (t. j. „náhrada škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou, alebo výkonom trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov“.)

Ústavný súd je toho názoru, že uvedená dĺžka konania nebola závislá od právnej zložitosti právneho sporu vedeného v konaní pred okresným súdom.

Zisťovanie zdravotného stavu sťažovateľa a príčinnej súvislosti medzi výkonom väzby a jeho súčasným zdravotným stavom (ktoré môže byť len výsledkom znaleckého dokazovania) spôsobujú síce určitú faktickú zložitosť veci, táto však v okolnostiach prípadu nebola rozhodujúcou skutočnosťou vplývajúcou na doterajšiu dĺžku konania.

4.2. Správanie sťažovateľa (nepredloženie znaleckého posudku k návrhu a neochota zúčastniť sa nariadeného znaleckého dokazovania, resp. jeho zmarenie, ktoré spôsobilo predĺženie sporu najmenej o 12 mesiacov, t. j. od 6. marca 1995, keď bolo nariadené znalecké dokazovanie, do 27. marca 1996, keď znalec pre neochotu sťažovateľa podrobiť sa vyšetreniu žiadal o „*zrušenie uznesenia o nariadení tohto dokazovania*“) síce spôsobilo predĺženie celkovej doby konania, no nebolo hlavnou príčinou jeho doterajšej dĺžky po 6. apríli 1998, keď právny zástupca sťažovateľa okresnému súdu na jeho výzvu oznámil, že trvajú na podanom návrhu.

4.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období od 6. apríla 1998 (oznámenie sťažovateľovi, že trvá na podanom návrhu) do 18. októbra 2004 (predloženie súdneho spisu ústavnému súdu), t. j. v trvaní vyše 6 a pol roka, keď okresný súd nevykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci (resp. bol nečinný). Uvedená doba zistených prietahov predstavuje podstatnú časť doterajšej celkovej dĺžky konania, ktoré trvá doteraz vyše 11 rokov a 9 mesiacov.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v personálnych problémoch a v neúmernom pracovnom zaťažení sudcov ako dôvodov, ktoré by mali byť príčinou spôsobujúcou

prieťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Ostatne aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení pripustil, že „... *aj negatívne rozhodnutie treba vydať načas*“.

Obranu okresného súdu odvolajúcu sa na správanie sťažovateľa ústavný súd akceptoval, čo sa týka posudzovania predmetného konania od jeho začiatku do 6. apríla 1998.

4.4. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 22 500 000 Sk z dôvodov uvedených v bode 3 I. časti odôvodnenia nálezu.

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'účením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadost'účinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, najmä predmet konania ale aj správanie sťažovateľa (najmä neochota spolupracovať so znalcom) v posudzovanom konaní (pozri body 4.1 až 4.3 tejto časti) považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Právny zástupca sťažovateľa vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a príprava zastupovania, sťažnosť z 31. augusta 2004 a stanovisko z 18. novembra 2004 k vyjadreniu okresného súdu. Odmena určená podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky) 13 602 Sk vo výške 1/3 predstavuje 4 540 Sk za jeden úkon. Celkové trovy za tri úkony spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (136 Sk v zmysle § 19 ods. 3 vyhlášky a uznesenia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory) predstavujú sumu 14 028 Sk. Po pripočítaní

dane z pridanej hodnoty (právny zástupca sťažovateľa je jej platcom) v sume 2 588 Sk (t. j. 19 % z odmeny) predstavuje náhrada spolu sumu 16 620 Sk. Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2004